

OKSVALPPOSTEN

SOMMERNUMMER

Nr. 5 - juli 1995

Løssalg kr 10,-

NYTT OG NYTTIG FOR BEBOERE I OKSVAL VEL

Kong Olav går iland på Oksval Båthavn i 1975 for å delta i Nesodden kirkes 800-års jubileum. (Foto: Anne Sofie Lunder)

Da kong Olav var på besøk

Side 6 og 7

McGrory fikk legge stien tett bak huset sitt. Nå skal gjennomgangen mellom Ursvik og Hellviktangen endelig være åpen igjen. (Foto: Knut Falch)

Hellvikstien - siste kapittel

Vi skrev i vårt julenummer at man i kommunen hadde kommet fram til en endelig plassering av stien mellom Ursvik og Hellvik, som har vært stengt for gjennomgang i mange år. Men det viste seg at dette ikke ble den endelige løsningen.

Eieren av den omstridte eiendommen, McGrory fremla et nytt tilbud til kommunen. Dette gikk i korthet ut på at kommunen aksepterte at stien ble lagt på baksiden av av McGrorys eiendom, mot at eieren bekostet opparbeidelse av denne stien. Samtidig skulle allmennheten få benytte stien langs sjøen med øyeblikkelig virkning, inntil stien var ferdig.

Da saken var til behandling i kommunestyret, aksepterte et flertall på 19 av 35 denne løsningen.

Dermed skulle siste kapittel være i gang. Medlemmer fra styret i Oksval Vel var på befaring av eiendommen noen dager etter at sprengningsarbeider for den nye stien hadde blitt fullført. Det kan bekreftes at å opparbeide en sti i dette terrenget ikke er noen liten jobb, og vi prøvegikk såvel den nye stien som den langs sjøen.

Det er ikke til å legge skjul på at mange i Oksval-

Hellvikområdet hadde sett at stien ble lagt langs sjøen, men man får vel nå glede seg over at saken er kommet til en løsning uten to nye års kranling gjennom rettslige instanser. Poenget må være at man som oksvalbeoer og turgjenger nå

Formannens STRØ- TANKER

Arild Gjervan

har fått en relativt grei gjennomgang til Hellviktangen. Vi

tror at denne stløsningen også i betydelig grad vil bli benyttet av allmennheten.

Under vår befaring ble det opplyst at man regnet med at stien ville være ferdig ved St.Hans-tider, og når dette leses er den muligens klar til bruk. Vi vil anbefale medlemmene av Oksval Vel å ta turen til Hellviktangen og se hvordan adkomsten

er blitt. Vi kan forsikre at det er en idyllisk tur å gå.

Vi har inntrykk av at de fleste vil ha snakket med om saken tross alt er fornøyd med at man nå endelig er kommet fram til en løsning av denne mangeårige sak

Kommunen lover to badebøyer til Oksval

Når dette leses, duver antagelig to knallgule badebøyer de foreskrevne antall meter utenfor badeplassen på Oksval. Det lover i allfall Park- og idrettsvesenet i Nesodden kommune, da Oksvalposten bebreidet vesenet i begynnelsen av juni.

- Jo, om 14 dager skal bøylene være på plass, ble det lovet i begynnelsen av juni. Bøylene er kjøpt inn, og vi venter nå bare på at noen får tid til å legge moringene.
- Men hvorfor bare to bøyer? Kan det være nok?
- Loven sier at det skal være 30

meter mellom hver bøye, og vi kan ikke legge en bøye for nær bryggen, for der må jo båter få komme ut og inn. Vi håper at de to som er innkjøpt kan gjøre jobben med å holde båter utenfor selve badeplassen.
Velkommen skal de iallfall være, de to gule badebøylene!
G.V.

Pinse-messe med sorte kapper

En natt i pinseløken ble det observert noe uvanlig på Oksvalstranda. Riktignok er man vant til litt av hvert av natlige forstyrrelser i strandområdet på denne årstiden, men denne gangen fikk øyenvitner seg en støkk.

Ved fire-tiden på natta hører Oksval-postens kilde noe vedkommende betegner som "messing" - eller en slags rituell sang hvor en forsanger drar i gang og

resten av de tilstedeværende svarer syngende i samme toneleie. En gjeng på sju-åtte stykker holder på med dette nederst mot badehusene. Tre av dem har sorte kapper - den ene med en slags høy buet krage bak i nakken. I det vellets observatør nærmer seg, kan det virke som om seansen er over. For hele følget er i ferd med å rusle oppover Edwards vei i rolig tempo.

Kult-greie?

- Hvilke aldersgruppe tilhørte disse?
- Jeg tror ikke de var av de helt unge tenåringene, som

ofte kommer hit og fester utover natta - jeg vil tro de var i tyve-årene.

- Har du noen teori om hva slags folk dette var?

- På meg virket det som en kult-greie. Lurer foresten på om foreldrene deres vasker de sorte kappene hver mandag slik at de er klare til bruk neste helg.

Vimpelen nede

Samme kveld ble vellets vimpel revet ned fra flaggstanga og flaggsnora kuttet slik at hele stanga måtte demonteres for å få opp igjen vimpelen til bryggefesten - og velkassa (det vil

si medlemmenes kontingent-penger) må brukes til å kjøpe ny snor. Takk til dem som tok hånd om restene og fikk rensset vimpelen.

Flaskeknusing

Samme natt ble det også satt ny rekord i antall knuste ølflasker på stranda. Men det er jo ikke sikkert at det var de sortkledde "messerne" som sto for alle disse bedriftene. Takk til de som plukket glasskår søndag morgen.

Lensmannen er orientert om pinseløkens episoder.

Oksval Vel
Stiftet 18. juli 1904

Arild Gjervan
Formann

Hege Winther
Kasserer

Leif Arne
Haagensen
Sekretær

Gro Jengo
Styremedlem

Rune Moen
Red. Oksval-posten

Bjørn E. Vangstein
Varamedlem

Isak Nordal
Varamedlem

Æresmedlemmer i Oksval Vel:
Gudrun Moen, Fredrik Saugstad,
Carl Stop-Bowitz og Rolf Hansen

DYRLEGE

Kjetil Dahl
Skogveien 2, 1450 Nesoddtangen
Telefon 66 91 00 90
Akutthjelp 942 56 863

Tir, tor, lør: 10-12, ma.n, ons: 16-19
Hjemmebesøk etter avtale.

Som et minne fra fjerne år, fra tider som vi gjerne kaller "de gode, gamle", står de fleste badehusene og pryder Oksval-stranda.
(Foto: Knut Falch)

Badehus - kjekt å ha

Rundt århundreskiftet, da de store landstedene ble bygget her på Oksval, fulgte badehusene etter. Landsted og badehus hørte sammen, i samme stil og farge. Ble huset malt hvitt med grønne kanter, visste alle at det lille badehuset i hvitt og grønt hørte til, og var landstedet brunt, skjøt badehuset opp med nøyaktig samme brunfarge.

Ennå står badehusene og balanserer ytterst på sine stenmoloer her på Oksval, en pryd er de for stranden og mere verdt enn gull for eierne. Eierne er slett ikke lenger sommergjester, de aller fleste bor i de snart 100 år gamle hus. Og badehusene passer de på, er like nøye med dem som med huset, maler og flikker og bytter ut deler når vinteren farer for hardt med dem.

Som et minne fra fjerne år, fra tider som vi gjerne kaller "de gode, gamle", står de fleste badehusene og pryder Oksval-stranda. Et par er blitt flammens rov, et par har sunket sammen av elde og råte, men de som står igjen, ser ut til å ha evig liv. Noen har

forsiringer som blondeverk på taket og langs mønet, de har gardiner i vinduene og forseggjorte rekkverk på verandaene. De har badetrapp og stang for båtfeste, og de er nymalte i rødt og gult, brunt og hvitt.

En svunnen tid

Inni badehusene kan man fremdeles se merker etter tider da det ikke var helt anstendig å bade. Det fantes en lem i gulvet som åpenbarte en liten stige ned til et lite lukket rom, der den sjenerte kunne dukke seg opp og ned. Enda tidligere fantes det en slags kum i badehuset som ved hjelp av et trinsearrangement med kjettinger kunne fires opp og ned. Den badende satte seg i kummen, ble firt ned og oppnådde på den måten å få sjøvann over seg på en helt ut trygg måte. De færreste kunne svømme på den tiden badehusene ble bygget, og tanken på at noen skulle se sommergjestene bade, var helt fjern.

Badekommene forsvant ikke før i 20-30 årene, og badehusene gikk deretter over til å bli det de er idag, - omkleddingsrom og oppbevaringssted for bade- og båtutstyr.

Rolf Hansen, kjent oksvalbeboer, kan huske fra han var gutt at det var damene som brukte badehusene. - Vi

måtte ikke se snurten av jentene i badedrakter, forteller han, enda de badedraktene sannelig skjulte alt som var! - Men hvis vi likevel skulle komme til å se på dem, hylte og hvinte de av skrekk.

Badehusene ble før i tiden også brukt som gjestehus. Det ble satt inn senger, og gjestene sovnet blideligen inn i sommernatten med bølgeskulp som vuggevise.

Rolf Hansen kan fortelle om et særpreget miljø ved badehusene da han var ung.

- Familiene kom ned med kaffekanner og kakeboks og dekket nydelige bord på badehusverandaene. Der satt man stille og fredelig i varme sommerkvelder, mens solen gikk ned i nordvest og forgyllt Holmenkollen og Ekebergåsene.

Badehusenes antall er konstant. Strandplanloven av 1971 satte et effektivt punktum for nybygg og gjenoppbygging. Men de som står der, ser ut til å få stå i fred - såfremt eierne holder dem i skikkelig stand. De par badehusene her på Oksval som ser ut som en tornado har tatt seg av dem, burde kunne rives fortest mulig. De er en skam for hele området.

Det er dessverre ikke eierne enige i.

Gerda Vislie

Fotografen på hjørnet

Prisvinner Sigurd Parmann med to av bildene han har fått medaljer for i landsomfattende foto-konkurranse.

Fra 18. mai til midten av juni har denne gjengen fremkalt, kopiert og klargjort fotografier av 900 Nesoddlunger. Fra venstre: Felix (hund), Marit Bjørlykke, Hilde Jacobsen og Gunn Almås (kone).

I vår lille serie om Oksvals beskjedne, men oppegående næringsliv er vi kommet til portrettfotograf Sigurd Parmann. Han konkurrerer med barnehagen om å sysselsette flest i Oksval. Fire personer (pluss en halv i ny og ne) har sitt levebrød hos Parmann på Granholt.

I løpet av et år tar han i mot, fremkaller, kopierer, kvalitetsvurderer og korrigerer ca 7000 filmruller tatt av oss amatør-fotografer.

I tillegg fotograferer han ca 90 prosent av våre skole- og barnehagebarn.

Bryllupsfotograferingen på Nesodden dekker han fullt ut. Og som om det ikke var nok; Person- og familieportretter er hans spesialitet. Innenfor sistnevnte kategori har han høstet en rekke utmerkelser i nasjonal målestokk - 40 ganger er han antatt til fotokonkurransens vandretstilling og fem ganger er han blitt tildelt medaljer. 600 fotografer deltar i denne klassen. Sigurd har aldri vært dårligere enn nummer 20 - som oftest blant de ti.

- Når arbeidsmengden blir stor og de daglige rutinene dominerer, så må jeg likevel forsøke å ha det moro, sier Sigurd. - Jeg må utfordre meg selv. Det gjør jeg ved å ha fotokonkurransen i bakhodet. Bildene jeg sender inn må spesialbehandles. Det stilles svært store krav til komposisjon og lyssetting. Dessuten retusjerer jeg ofte i detaljene. Fjerner

gjenskinn av Prix reklameskilt i vinduene på det idylliske huset i bakgrunnen og høyspentledningene som går rett over familiens hoder, sier han med et smil.

Så dersom du

har et familieportrett signert Parmann liggende i skuffen, er det ingen grunn til å la det fortsette å ligge der, få det opp på veggen. Er du derimot blant dem som ennå ikke har benyttet deg av dette topp profesjonelle tilbudet vi har i vårt eget nabolag, så tillater vi oss å komme med en klar oppfordring: **- Gå til Granholt!**

Før bedre og mer seriøs behandling ved fotografering, får du neppe andre steder. Planleggingen starter allerede to til tre uker før selve fotograferingen. Parmann starter gjerne med et sonderingsmøte når en person eller en familie skal fotograferes. Her orienterer han seg om hva slags motivasjon objektet har, hvilke tanker kunden har gjort seg på forhånd og man nærmer seg en ide om bildets farge-toner, omgivelser (selv i regn vil han ut!) og komposisjon.

Og tro ikke at du på død og liv må trekke fram ditt mest hysteriske og påtatte bruktbilselger-smil ved å rope "cheeeese" når Parmann nærmer seg linsa. Nei, se bare på det flotte portrettet av den unge kvinnen med hund, som han holder i hånden på vårt bilde. Det har en ettertenksom, personlig, vår og filosoferende atmosfære. Hvem skulle tro at det var tatt i Sigurds vei - 20 meter fra det sterkt trafikkerte Granholt-krysset?

De tekniske fasilitetene skulle også holde mål.

Fortsetter på neste side

Foruten en "intelligent" fremkaller og fotokopieringsmaskin, finnes en fremviser som kan vise bildet på veggen i alle ønskelige størrelser. Parmann guider oss gjennom sin del av Granholt-senteret. I underetasjen finner vi mørkerom, rammeverksted og arkiv.

Show-room

På gateplan er det foruten ekspedisjonsrom med kundedisken et såkalt "showroom" hvor ideene klekkes ut og møtene med kunder skjer. På bakrommet ligger Golden Retrieveren Felix og sover uanfektet av Gunn Almås intense betjening av den hypermoderne fotomaskinen, en sveitsisk såkalt minilab. - De som har god tid med å få bildene ferdig, får best service, sier Gunn.

- Hvis vi får mer enn en time, så tar vi oss tid til å kopiere omigjen de motivene vi ikke er fornøyd med. Her inne står også en avfotograferingsmaskin, som brukes når du kommer med det gamle brune bildet av bestefar og vil ha flere gamle bestefedre på veggen.

Lengre inn på bakrommet holder Marit Bjørlykke og Hilde Jacobsen på med hektisk pakking av dagens forsendelse av barnehagebilder. I denne etasjen huses også et fotostudio med malte kulisser, en gammel stabburvegg, ei innendørs brygge og andre effekter for å skape det pittoreske miljøet og den beste fotokvaliteten som kunden ønsker - og får.

Etter å ha kommet trygt på land, steg Kong Olav inn i kongebilen med registrering

Kong Olav v

Nede i båthavnas vaktbu henger det to flotte bilder av kong Olav på besøk i Oksval båthavn. Etter hva vi har fått høre, så var Kongen titt og ofte på besøk hos Nesodden Seilforening, som holdt til i Oksval fram til 1985.

Det er mange historier om dette staselige kongebesøket. Anne Sofie Lunder, som selv har tatt bildene av Kongen, forteller at de er tatt i anledning Nesoddens kirkes 800-års jubileum i 1975. Der deltok Kongen i en festgudstjeneste. Og bak på bildene står følgende tekst: "Kong Olav går i land på Oksval Båthavn i 1975 for å delta i

Nesodden kirkes 800 års jubileum".

- Da han kom opp på brygga, stakk han nesa opp i lufta og inspiserte vær og vind. Slik sto han en liten stund før følget reiste videre, opplyser Lunder. - Følget ankom og forlot Nesodden fra Oksval. Kongens følgebåt "Stjernen" var pyntet med flagg og lensmannen var til stede.

Var det stort oppmøte av oksvalbeboere?

- Det var noen folk fra lokalmiljøet til stede, men ingen trenghsel akkurat.

Seilerkongen

Gamlekongen seilte i 5,5 meter-klassen. Det gjorde også to nesoddinger, og det sies at disse hadde ukentlige kappseilaser i en periode. Men det skal ha vært i forbindelse med

mur A-6.

(Foto: Anne Sofie Lunder)

ar en Oksvalvenn

"Nesodden høstcup" - en regatta som ble arrangert hvert år i siste halvdel av september og som Kongen deltok i - at han gjerne tok en tur i land. På brygga vanket det kaffe og kaker.

- Ikke vet jeg om de tok seg en skarp en, sier Randi Moe i Nesodden historielag. Særlig i perioden fra 1965 til rundt 1975 deltok Kongen på Oksval. Men Hans Majestet seilte under seilforeningens arrangement på Steilene så sent som i 1987. Seilforeningen kan også skryte av å ha hatt et meget eksklusivt æresmedlem. Kong Olav takket nemlig ja da han ble forespurt i 1972 eller 1973.

Skaffet oss asfalt

I forbindelse med et tysk statsbesøk, etter

sigende av den tyske presidenten, tidlig på 60-tallet, skulle Kongen med følge avlegge Sunnaas sykehus et besøk. Reisen fra Oslo gikk til sjøs. Ved oksvalbrygga satte de prominente seg inn i en av kongehusets limousiner. Den praktfulle Oksvalveien ventet. Her lå nemlig den fineste nylagte asfalt - bekostet i anledning det offisielle statsbesøket.

Kanskje kommer kongen igjen?

Før den tid var Oksvalveien en grusvei med mange hull. Og vi kan altså takke det norske kongehuset for at vi fikk asfaltert den. Kunne de ikke komme litt oftere...?

Rune Moen

**-Stor
utegrill
-Betong
blander
til utlån
for velmedlemmer
Henvendelse til styret**

Dro i gang som

Etter en lang og våt vår og forsommer sprakk skydekket opp da Oksval Vel inviterte til bryggefest. Til tross for dårlige værutsikter var deltakelsen stor i alle aldre. Vi gir det seirende laget i tautrekkingskonkurransen æren for å ha dratt sommeren i gang. -Jeg var god til alt, jeg, oppsummerte en guttunge med styrket selvtillit. (Alle foto: Knut Falch)

Det er ikke så enkelt å veksle i stafettløpet med appelsin i halsen som stafett-pinne. Alle barn fikk skyggebue i premie av en sportsutstyrsleverandør av et kjent merke, som vi ikke skal gi mer reklame enn de allerede har fått...

FULL KONSENTRASJON: Det gjelder å få et godt utgangspunkt

meren

Det gjelder å vokte sitt revir på grill-rista.

Alle som en i denne gjengen hadde søvnløse netter de siste to ukene før festen. Fra venstre: Leif Arne Haugensen, Kjersti Krogstad, Gro Jengo, Hege Winther, Arild Gjervan, Unni Foss, Jan Mellembakken, Pamela Melhuus og Rune Moen. Sammen med barna Kim, Elisabeth, Anniken, Inger-Lynn og Iva sto de for arrangementet.

allerede fra det sekund startskuddet går.

Hylningsdikt til Oksval (og stedets piker)

Oksval-posten blir lest og likt.
Oksval-posten har plass til et dikt.
Det påstår formannen - Arild Gjervan.
Han trekker fram hva jeg før har skrevet
og ikke minst hva jeg har bedrevet.
Han både lokke og smigre kan.

Hukommelsen er ikke hva den var,
men vi fartet til Oksval i yngre da'r.
Vi plukket de vakreste "sommerblomster"
blandt stedets mange forekomster.
Nyutsprungne - som blomst i knopp.
Naturens under - både jord og kropp!

Det var den gang bygda var et "syden"
og hele Nesodden mistet dyden.
Da Oksval selv var en del av dette,
- av trinne fedre og piker nette.
Jo, vi var Oslo-folkets paradisi
og spilte rollen på alle vis.

Nå høres dialekter fra syd og nord.
Ja, farger - tungemål der mennesker bor.
Her har de funnet seg et sted å være.
Slik får vi alle noe nytt å lære.
Av glede hilser vi alle dem.
Velkommen til Nesodden - Velkommen hjem!

Karl J. Bjerklund

Karl J. Bjerklund var Nesoddens ordfører i perioden 1963 til 1967.

Oksval under

Den gang var "Bundefjord Dampskibsselskab" på østsiden og "Nesodden Dampskibsselskab" på vestsiden separate selskap. På vestsiden ble også noen båter rekvirert, og en av dem kom ikke tilbake.

De minste og dårligste båtene, som ble igjen, ble fyrt med ved, og gikk nok så sakte. Oksval brygge var full av vedstabler slik at båtene kunne "bunkre" her.

Endel av bussene gikk fra Oksval under krigen. De gikk på tregassgenerator og ble drevet med oreknott. En behøvde ikke være noen stor sprinter for å jogge om kapp med bussen oppover bakken fra brygga. Til bussens forsvar må det her anføres at den som regel hadde et bra lass. Inne var det fullt til siste ståplass og så sto det opptil 20 personer bakpå lemmen til bagasjekassa, og en sjelden gang satt også noen på taket.

De som sto bak og eventuelt satt på taket betalte visstnok bare halv pris.

Det var nok ikke mange av oss som tenkte på den harde jobben sjåførene hadde. De måtte jo stake og stelle generatoren samtidig med at de holdt igang de gamle og nedslitte bussene.

Endel av bussene gikk fra Oksval Brygge under krigen. De gikk på tregassgenerator og ble drevet med oreknott. Merk de tidstypiske vedstablene på brygga for vedfyring av båtene.

Jaktet på Manus og Gram

En søndag morgen i slutten av april 1943 fikk alle oksvalboerne en støkk. Plutselig var hele stedet fullt av tyske soldater som undersøkte hvert eneste hus, og alle måtte vise legitimasjonskort. Der det ikke var noen hjemme ble dørene brutt opp. (Forbausende mange steder skjedde dette på en ganske hensynsfull måte slik at ødeleggelsene var små.) Grunnen til dette oppstyret var at de to berømte sabotørene Max Manus og Greges Gram hadde satt limpets (magnetiske sprenglegemer) på endel tyske båter på Oslo havn, og senket dem. For at

ikke noen norske gisler skulle bli tatt, la sabotørene igjen et brev til grossadmiral Dönitz på Bleikøya, og der fortalte de at de representerte "3. submarine commandos" som hadde utført dette oppdraget. De la igjen engelske sigarettstumper og engelsk sprengstoff-emballasje. Tyskerne visste jo ikke at sabotørene hadde padlet i kajaker inn til Nordstrand hvor de satt og ventet på resultater av sitt arbeide. Mens tyskernes aksjon på Oksval ble satt igang for å fange sabotører, ble resultatet at de fant et haglegevær og litt ammunisjon hos Bang i Bangs vei. Merkelig nok ble ingen arrestert av denne grunn.

Miner i fjorden

Det fantes endel hindringer

i Bundefjorden under krigen.

For det første var det spesielt kalde vintrer, og dette sammen med beskjeden båttrafikk resulterte i at fjorden hadde lett for å fryse igjen. Båtene gikk derfor ofte bare mellom byen og Oksval. Det var mange som gikk fra Bekkelaget stasjon til

Oksval denne tiden.

Noen ganger ble all båttrafikken stoppet i indre Oslofjord. Vi fikk jo ikke noen offisiell informasjon om årsaken til dette, men forholdsvis pålitelige rykter kunne fortelle at det var sluppet miner i fjorden. Dette skjedde første gang allerede 12. august 1940. Da var det noen fiskeskøyter som for egen regning

fraktet folk over til Bekkelaget. Denne situasjonen varte bare en eller et par dager. Seinere var det noen ganger lange perioder når fjorden var sperret på denne måten. Da ble en av dampbåtene satt i trafikk mellom Bomansvik og Svartskog, og så kunne en ta buss for resten.

"Selma" eksploderte

I forbindelse med eksplosjonsulykken på Filipstad like før jul i 1943, ble en ammunisjonsbåt, "Selma", tauet ut og lagt for anker ca 600 meter utenfor Oksval brygge. Det gikk imidlertid ikke mange dagene før også den eksploderte og sank. Etter sprengningen var det merkelig nok noen som overlevde, og de ble plukket opp av SS Nesodden. For å markere vraket, ble det lagt ut ei stor bøy, og den ble liggende endel år etter krigen.

Lotteri til bryggehuset

Under krigen var det mer penger enn varer, og derfor var det lønnsomt å

Krigen

lage basarer, - især om en hadde mangelvarer å lokke med. Mangelvarer var alt utenom klippfisk og lutefisk. Styret i Oksval Vel fant at det ville være lurt å holde et arrangement på Oksval brygge med lotteri. Her skulle det loddas ut blant annet te, kaffe, sigarer og ei bløtkake. Kaffe og te fantes jo ikke i butikkene, ja selv kaffe-erstatning var jo rasjonert. Nå viste det seg at det bare dreide seg om 20 gram kaffe, men likevel var dette en kostelig gevinst. Arrangementet var en kassasuksess, og en stor del av pengene til det bryggehuset vi har i dag, kom herfra.

Billige tomter

Av en eller annen merkelig grunn ble det tilbudt endel tomter oppover mot Ursvik til meget lave priser i denne tiden. Det ble påstått at enkelte tomter ble solgt på avbetaling for to kroner pr. uke. Naturligvis var pengeverdien en annen den gangen enn i dag, men for to kroner fikk en altså seks brød (hvis en mot all formodning hadde brødmerker). Det er ikke godt å forstå årsaken til denne transaksjonen, men mange familier kan i dag glede seg over fine og verdifulle tomter som dengang ble kjøpt latterlig billig.

I 1942 kom en ny landhandler til Oxvald Landhandleri (nåværende Steinerbarnehagens lokaler). Han hadde tydeligvis bestemt seg for å få en "flying start" og hadde skaffet en hel del varer som ellers var umulig å få tak i. Vi fikk kjøpt havregryn, sukkertøy, syltetøy i pappboks, sausepulver m.m.m. For oss oksvalboere var dette en utrolig opplevelse.

Som en skjønner hadde denne tiden både lyse og mørke sider, men mange av oss ser med glede tilbake på de fem krigsårene på Oksval.

Fredrik Saugstad

Her ser vi Bundefjord. Dette bildet er tatt i 1917. Bundefjord var blant de båtene som gikk i fjorden under 2. verdenskrig.

Dyrt å parkere i Oksvalveien

Hvorfor bruker ikke folk parkeringsplassen som befinner seg like ovenfor badeplassen på Oksvalstranda? Hvorfor plasserer så å si alle bilene sine tett i tett nedover veien - under "parkering forbudt"-skiltene?

Dette har mange Oksvalboere undret seg storliggen over i alle de årene som er gått siden kommune anla parkeringsplassen og satte opp et P-skilt og mange forbudsskilt i veien. Nå er ikke plassen særlig attraktiv - det må innrømmes, stenet og full av ugress som den er og langt fra en plass som vanligvis betegnes som en parkeringsplass. Men den må da egne seg bedre enn veien, der man når som helst risikerer å få lapp på frontruta med krav om innbetaling av det anselige beløp kr 500?

Ingen utbedring

Oksvalposten har spurt Nesodden Kommunes folk hvilke planer man der har til utbedring av parkeringsplassen og til kontroll med den tildels livsfarlige dobbeltparkeringen nedover veien på de store badedagene:

- Det foreligger ingen planer om utbedring av plassen, opplyser Svein Kårød i Driftavdelingen.

- Plassen er og blir et provisorium, og kommunen har ingen midler til å gjøre mere

ut av den.

- Men skremmer ikke en parkeringsbot på 500 kroner alle dem som uten å blunke setter bilene sine under forbudsskiltene?

- Det må du spørre Rita Engen om, svarer Kårød, det er hun som har hånd om parkeringsbestemmelsene her i kommunen.

Bøter i helgen

- Vi har hatt folk i Oksvalveien et par tre ganger i uken som har delt ut bøter til alle som står ulovlig, men vi har hatt vanskeligheter med vakter i helgene, sier Rita Engen. Men nå har vi planer om stikkprøver lørdag og søndag, og da håper vi at det etterhvert skal bli orden på parkeringen der nede. Et par bøter på 500 kroner vil nok skremme de fleste fra å parkere i veien, mener Rita Engen som også ser for seg borttauing av biler, hvis situasjonen forlanger det.

- Men dessverre er det jo slik at det ofte må en ulykke til før noe drastisk blir gjort. Dobbelparkeringen nedover Oksvalveien er et problem som eventuelt vil hindre både brannbil og ambulanse i å komme ned til bryggen. Men i sommer vil vi prioritere akkurat dette området, sier Rita Engen.

G.V.

Åpent kl. 07.00 - 18.00 Lørdag kl. 08.00 - 14.00

Tangen Trelast A/S

FLÅTEBY GÅRD, 1400 HELLVÅG. Telefon: 62 61 20 00 62 61 20 00 Fax: 62 61 20 00

God sommer
Velkommen til god handel

Stranda gjennom 500 år

Oksval brygge som en av de største internasjonale båthavner for eksport av is-blokker rundt 1. verdenskrig.

I tiden før første verdenskrig ble brygga og strandområdet på Oksval benyttet til utskipning av is.

Isdriften kom sansynligvis i gang rundt 1850 og hadde en hektisk og relativt kortvarig periode. I dette "industrieventyret" var Oksval et av de aller største utskipningsstedene. Det var Søren Parr fra

Drobak som startet opp. Han anla en renne fra Skoklefeldt-tjern, som han forpaktet, og ned til Oksval brygge. Både ved tjernet, nåværende båthavn og på slettene ved stranda ble det bygget ishus hvor isblokker ble lagret til lang ut på sommeren - godt isolert i sagmugg. Hele seinvinteren og våren foregikk direkte innlasting til norske og utenlandske skip (bildet over). Disse la til ved en pæle brygge (bildet til høyre) som gikk ut i sjøen over det lille skjæret der hvor sandstranda er i dag. Eksporten gikk for det meste til England og Holland. Under 1. verdenskrig tok virksomheten slutt. **R.M.**

Her sees pælebrygga som ble brukt til innlasting av is. I bakgrunnen skimtes den gamle storvillan på Bakkegården.

Kilde: jubileumsberetning 1904 - 1984

På dette bilde av uvisst opprinnelse kan det se ut som om tømmer er blitt skipt ut fra Oksval-stranda

Saltkokeri

Man antar at munkene på Hovedøya, i tillegg til sommerbeite, drev saltbrenning på Oksval.

Utvinningen av salt skjedde ved innkoking av sjøvann. Til dette trengte de rikelig med ved - noe de fant her i området. Saltbrenningen skal ha foregått der som småbåt-havna ligger i dag. Denne virksomheten ebbet ut mot slutten av 1500-tallet, da salt av bedre kvalitet fra Middelhavet nådde vårt marked.